

Γεώργιος Ιακωβίδης (1853-1932)

Ο ζωγράφος της παιδικής ηλικίας

1 - Αυτοπροσωπογραφία Ιακωβίδη 1918

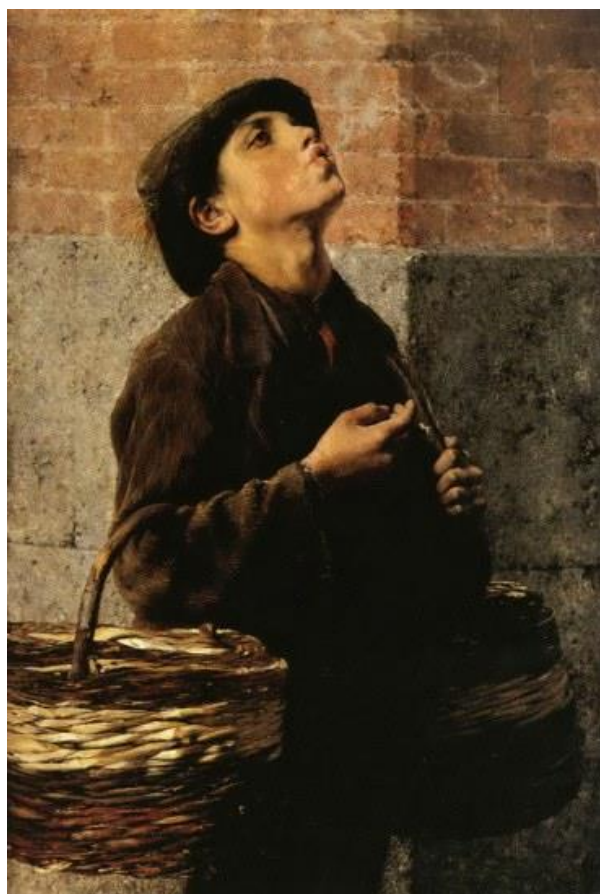
2 - Μητρική στοργή, Ιακωβίδης

3 - Η σύζυγος του καλλιτέχνη με το γιο τους

4 - Το χτένισμα

5 - Ο μικρός βιοπαλαιστής

6 - Κοιμισμένη ανθοπώλις

7 - Η καινούργια πίπα του παππού

8 - Ο αγόρταγος

9 - Πρώτα βήματα

10 - Το Πρώτο Μάθημα Μουσικής

11 - ο Χαϊδεμένος

12 - "Ψυχρολουσία" Ιακωβίδης

13 - «Η αγαπημένη της γιαγιάς»

14 - «Κακό εγγόνι»

Ο Γ. Ιακωβίδης μας άφησε παρακαταθήκη περισσότερα από 200 έργα, τα περισσότερα ενυπόγραφα και χρονολογημένα. Ισως, το πιο διάσημο από αυτά είναι η «Παιδική συναυλία» (1900). Από τις παιδικές σκηνές, σημειώνουμε ακόμα τον «Κακό εγγονό» (1884), το «Κτένισμα» (1886), τα «Πρώτα βήματα» (1892), τον «Χαϊδεμένο» (1890), ενώ στις ηθογραφικές σκηνές ανήκουν η «Κοιμισμένη ανθοπώλις» και ο «Μικρός βιοπαλεστής».

15 - «Παιδική συναυλία» 1900 **Παρουσίαση του έργου:** Η «Παιδική συναυλία» είναι ένα από τα χαρακτηριστικότερα και διασημότερα έργα της νεοελληνικής τέχνης. Παρουσιάζει μια ομάδα παιδιών μέσα σε ένα δωμάτιο, τα οποία παίζουν μουσική, για να διασκεδάσουν ένα νήπιο που το κρατάει η μητέρα του. Ένα από τα αγόρια παίζει τύμπανο, ένα άλλο τρομπέτα, ενώ ένα τρίτο χρησιμοποιεί ως όργανο ένα ποτιστήρι. Ένα τέταρτο αγόρι κρατά κάποιο άλλο πνευστό όργανο, το οποίο όμως δε διακρίνεται. Υπάρχει ακόμη ένα άλλο παιδί στο βάθος, μάλλον κορίτσι, που κοιτά χαμογελαστό. Εντύπωση προκαλούν οι φαρδείς πέτρινοι τοίχοι του σπιτιού, οι χτιστοί πάγκοι στον τοίχο, οι γλάστρες στα παράθυρα και η λάμπα πετρελαίου που κρέμεται από το ταβάνι. Το φυσικό φως μπαίνει από το ανοιχτό παράθυρο, κυρίως από αριστερά. Είναι μέρα, μάλλον ανοιξιάτικη, γεγονός που παίζει ιδιαίτερο ρόλο στο έργο, καθώς δημιουργεί έντονες σκιές

στις φιγούρες και έντονα φωτισμένα περιγράμματα, όπως στην περίπτωση του παιδιού με το τύμπανο. Τα χρώματα του έργου είναι οι ώχρες, τα καφετιά και γενικώς τα γήινα, με ορισμένα στοιχεία μπρεσιονιστικά, όπως είναι η χρήση συμπληρωματικών χρωμάτων (π.χ. τα πράσινα με τα κόκκινα). Όλη η σύνθεση στρέφεται γύρω από το νήπιο, στην απεικόνιση του οποίου κυριαρχεί το κατακόκκινο φόρεμα, που είναι και το οπτικό κέντρο του πίνακα. Σε ενδιαφέρουσα χρωματική αντιδιαστολή είναι το ελαφρά κόκκινο ποτιστήρι στο αντίθετο άκρο. Το σχέδιο του Ιακωβίδη είναι ακριβές και οι όγκοι πλασμένοι ανάγλυφα με έντονη φωτοσκίαση. Κυριαρχούν οι αντιθέσεις του απαλά φωτισμένου περιβάλλοντος με τα σκούρα σώματα των παιδιών. Ο Ιακωβίδης, ζωγράφος της παιδικής ηλικίας σ' αυτό το έργο, ακολουθεί τη βαβαρική παράδοση εκείνης της εποχής με το ιδεολογικό τρίπτυχο «πατρίς – θρησκεία – οικογένεια». Τα απλά ντυμένα και ξυπόλυτα παιδιά είναι εύρωστα, γεμάτα υγεία και αμέριμνα. Δεν προσδιορίζεται εάν είναι παιδιά από την Ελλάδα ή τη Γερμανία. Πρόκειται για μια ανώδυνη ηθογραφική ζωγραφική, που αναδεικνύει όμως το μεγάλο σχεδιαστικό και ζωγραφικό ταλέντο του καλλιτέχνη. Ο Ιακωβίδης υπηρέτησε πιστά τον γερμανικό ακαδημαϊκό νατουραλισμό της **Σχολής του Μονάχου***. Τα θέματά του, παρ' ότι ζωντανά και γεμάτα φως, διακρίνονται για τη θεατρικότητα και την αυστηρότητα που επέβαλε ο ακαδημαϊσμός*.

16 - «Παιδική συμφωνία» 1896 (Παραφωνία) **Εργασία** Με αφορμή τον πίνακα του Γιώργου Ιακωβίδη, γράψε μια μικρή ιστορία, (θα μπορούσατε να βοηθηθείτε απαντώντας στις παρακάτω ερωτήσεις). 1. Σε ποια εποχή θα τοποθετούσατε τη σκηνή που απεικονίζεται στο έργο; Στη σημερινή εποχή, στον περασμένο αιώνα ή στα πολύ παλιά χρόνια; Από ποια στοιχεία του έργου μπορούμε να το συμπεράνουμε; 2. Περιγράψτε τον χώρο (π.χ. Τα έπιπλα, τους τοίχους, το πάτωμα, το παράθυρο, το νήμα με το πλεκτό, το φως κτλ.). 3. Πόσα πρόσωπα υπάρχουν σ' αυτό το έργο; Περιγράψτε τα ένα-ένα, αναφερόμενοι στην ηλικία τους, το φύλο τους, πώς είναι ντυμένα, πώς είναι η στάση τους, τι κάνουν και γιατί το κάνουν κτλ. 4. Ο τίτλος του έργου είναι «Παιδική συναυλία». Είναι μια πραγματική συναυλία ή ένα αυτοσχέδιο παιχνίδι; 5. Τι βλέπουμε στην έκφραση της γιαγιάς; 6. Ποια συναισθήματα μας διακατέχουν όταν παρατηρούμε το έργο; 7. Βρείτε μια λέξη που να χαρακτηρίζει το έργο.

17 - -Μελέτη για την «Παιδική συναυλία» 1900 και «Παιδική συμφωνία» 1896 (Παραφωνία)

ΓΩΣΣΑΡΙ Ακαδημαϊσμός ή ακαδημαϊκή τέχνη: Η τέχνη που διδασκόταν στις ακαδημίες καλών τεχνών. Την εποχή του μοντερνισμού ο όρος απέκτησε συντηρητικό και αρνητικό χαρακτήρα. Ταυτίζεται με το άκαμπτο νατουραλιστικό σχέδιο και το ιδιαίτερο βάρος στην επεξεργασία των μορφών. **Σχολή του Μονάχου:** Ελληνικό κίνημα στις εικαστικές τέχνες του 19ου αιώνα.

Αναπτύχθηκε χάρη στους δεσμούς της Ελλάδας με τη Βαβαρία την εποχή του Όθωνα. Αρκετοί Έλληνες σπούδασαν στη Βασιλική Ακαδημία Καλών Τεχνών του Μονάχου. Το ύφος τους ήταν ένας συντηρητικός ακαδημαϊκός ρεαλισμός με ιδεαλιστικές ή ρομαντικές τάσεις και με θέματα συνήθως ηθογραφικά, ιστορικά κ.ά., ήταν δηλαδή στον αντίποδα των μοντέρνων τάσεων εκείνης της εποχής. Τα έργα τους διακρίνονταν για το ακριβές σχέδιο, τις κλειστές φόρμες, τη χρήση έντονων φωτοσκιάσεων και συμβατικών χρωματισμών και, γενικά, το θεατρικό και πολλές φορές πομπώδες στιλ. Γνωστοί ζωγράφοι της Σχολής του Μονάχου ήταν ο Θ. Βρυζάκης, ο Κων. Βολανάκης, ο Νικηφ. Λύτρας, ο Νικ. Γύζης και ο Γεώργ. Ιακωβίδης.